

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

סיפורים מעולמם של חסידי ברסלב

- כיצד הציל ר' שמואל העשל פרידמן את הישוב היהודי בארץ ישראל מפגרום אכזרי?
- מדוע לא נדפסו מודעות על פטירת רבי שלמה וקסלר?
- מה עשה ר' הירש לייב ליפל כששמע שכסאו של רבינו שוכן במחסן עצים להסקה?
- מי היה השליח המופלא שהציל את ר' נפתלי דובינסקי ממוות בקיפאון בערבות סיבר?
- מדוע אחר ר' נתן ברסקי לשוב לביתו לאחר תפילות יום הכיפורים בשיבת 'חכמי לובלין'?
- על כל אלו ועוד תקראו בספר החדש והמרתק 'בצילו של הרבי - סיפורים מעולמם של חסידי ברסלב' הרואה אור בימים אלו.
- הספר בן למעלה מ-500 עמודים, מכיל סיפורים בלתי מוכרים ומלא בתמונות נדירות מהווה חייהם של גדולי חסידי ברסלב באומן, פולין וארץ ישראל.
- בקרוב יופיע אי"ה בחנויות הספרים המובחרות.

תורה שלומדים בחרי אף...

האדם עייף קצת מחוסר שעות שינה מספיקות - וכבר הדבר מתגמק בתפילת שחרית שלו; הוא קצת עמוס מדאגות - וכבר הוא מתרשל בלימוד התורה; הוא קצת לחוץ מחובות - וכבר משתחררות חרצובות לשונו ומתחילות להשתולל; הוא קצת לא על מקומו - וכבר המאוויים השפלים פורצים גבולות... בעומק הלב הוא מתרץ את עצמו: 'זה לא שאני רע, אלא אני מוכרח עתה להתנהג כך. אין סיבה להאשים אותי על כך, כי הדבר כמעט לא היה בידי'...

מרום הרגל אפילו לא חשים שהיה כאן תירוץ, אבל אם נדחק את עצמנו היטב בתביעה: 'מדוע התרשלת בתפילה, בתורה?' 'מדוע לא התגברת נגד יצרך?' כי אז יצוץ התירוץ הזה ממחבוא.

התירוץ הזה גורם צרה צרורה; הוא מסיט את תשומת הלב מכך שהמצב טעון שיפור; התירוץ הזה מכשיר את הדרך לברוח מן המערכה שעלינו לנהל עתה, כי במקום שנתעמק ונחשוב מה גורם לנו להתעצל בעבודת ה' אנו עונים לעצמנו שאין זה בידנו ושאלו להאשים אותנו כלל כיון שהיינו כמו אנוסים ומוכרחים היינו להתנהג כך.

זה מסיר את האחריות מעצמנו ומפיל זאת על גורם חיצוני שאינו בשליטתנו - ומשום כך, לדעתנו הענייה, אין סיבה לשוב בתשובה באמת על העבר ואין צורך לעמוד שלא יחזור דבר זה על עצמו בעתיד.

לאמיתו של דבר התירוץ משולל כל יסוד. זה נכון שיש באדם כוח מכריח, כוח הרע מנסה להכריח את האדם לכל עבירה, אך הכוח ניוון אך ורק מן האדם עצמו; בידו לעצור את הגורם שמפעיל את הכוח המכריח הלאה.

אם האדם היה מוכן לשמוע שדוקא עתה, בעת שהוא עייף - התפילה והלימוד שלו שווים הרבה יותר, כי אז הוא לא היה מתקפל בפני הרע, אלא אדרבה התובנה הזאת היתה ממריצה אותו להתאמץ יותר דווקא עכשיו. אם אדם היה מוכן לקבל, שלימוד מתוך הדחק הוא עיקר הריחוף שלו - כי אז במצב של דחק היו מתעוררים חושינו לנסות לחטוף כמה שיותר לימוד כזה.

הבעיה היא, שבנוסף לעייפות מתעוררת גאוה בלב האדם להתווכח עם הצדיקים שמייחסים חשיבות רבה למאמץ הנדרש במצבים כאלה, והוא עומד ומזלזל במצבים הללו, וכך הם הופכים לכוח מכריח לעשות רע. כן, אחרי יחס כזה שהאדם מעניק למאמץ הנדרש במצבים כאלה, כמעט שאי אפשר להתגבר ולעמוד על שם.

בניגוד למה שנזכרים לחשוב, התאוות והמידות הרעות אינן מהוות כוח משיכה ראוי לשמו, זאת על אף שנראה לנו שאלו 'מושכים' באופן טבעי. התאוות והמידות הרעות רק מנסות להכריח אותנו לעשות רע ובכך מסתיים כוחן 'הגדול'.

מקומו הטבעי של היהודי הוא בקיום התורה ובהליכה אחרי דברי הצדיקים, ורק דבר אחד נותן כוח לאותו 'כח מכריח' לעשות רע - הגאוה והגסות שבלב!

אם רק נרפה מאותה גאוה ונכיר באמת שאין בנו שום שכל ודעת איך להעריך ולמדוד את שוויים של המאמצים שלנו לעשות טוב ואת ערכם האמיתי של הנקודות הטובות שלנו - אזי היש קל נשוב בכוחות מחודשים לקיים את התורה ואת מצוותיה.

בחג השבועות זכינו לקבלת התורה, זו התורה הקדושה שמאחדת עם השם יתברך. כאשר קיבלנו את התורה השלטנו את השכינה הקדושה על העולם החומרי.

אך מה גרם לכך שנקבל את התורה? מה הביא לכך שמעומק שפלותנו במצרים זכינו לרום מעלה שכזאת? הענווה וההכרה בשכלנו הדל!

עם ישראל השליך את הבנתו העצמית והכיר בכך שרק משה רבינו יכול להורות את הדרך אשר ילכו בה. ומשהגיעו להכרה זאת - לא היה במדרגתם הנמוכה הכוח למנוע אותם מלהתקרב בתכלית ההתקרבות אל השם.

שכן הענווה והשפלות מושכים את התורה ואת ההשראה האלוקית שתשרה על האדם, כפי שאומרים חז"ל (עירובין נד): "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשפיל עצמו ומשיים עצמו כמדבר"."

הר סיני הנמוך מכל ההרים היה המקום היחיד בו ניתנה תורה. השליח הנאמן להוריד אותה ממרומים היה משה רבינו - העניו מכל אדם, לפי שזה עיקר התנאי להסרת הכוח המכריח אל הרע ולהפוך אותו לכוח מושך.

בחג השבועות נפתחים בשמיים שערי חסד ורחמים שאין כדוגמתם בכל השנה; שער החמישים של שערי התשובה נפתח - וממנו ניתן הכוח לכל מי שרק חפץ, שיוכל לחזור ולקבל עול תורה בכל שנה ושנה.

עלינו רק מוטל התפקיד להתכונן לכך על ידי הסרת הגאוה המאוסה, ופתיחת הלב שיהיה מוכן לקבל דברים שלא כל כך מסתדרים עם שכלנו הדל, זאת מתוך אמונה והשתעבדות מוחלטת לקדוש ברוך הוא.

(עפ"י ליקוטי הלכות הזקת מטלטלין ד)

חוקי הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	ב	סז	קעח	תנא תנב	פז
א	ג	סז	קעט	תנא תנד	פח
ב	ד	סח	קפ	תנא תנו	פט
ג	ה	סח	קפא	תנא תנח	צ
ד	ו	סט	קפב	תנא תס	צא
ה	ז	סט	קפג	תסא תסב	צב
ו	ח	ע	קפד	תסג תסד	צג

יום של הפצה

ב בסיון: לעי"נ מרת אסתר ע"ה בת תבלחט"א גאולה

ה בסיון: לעי"נ הר"ר מרדכי ב"ר ששון ז"ל

ה בסיון: לעי"נ מרת סמרה בת מרים ע"ה

יו"ל ע"י 'אוצרות ברסלב'

ת.ד. 50617 בית שמש

טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב: (718) 8552121

מוקד הישועות: 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסת: 057-3100646

הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

חג של רחמים גדולים

השבועות, שהרי כאמור מידת הרחמים תלויה בדעת, ולכן גם הקב"ה התנהג עמם במידה זו, כפי שלמדנו, שהמרחם על הבריות – מרחמין עליו מן השמים (שבת קנא ע"ב).

למדנו איפוא שזמן מתן תורתנו איננו רק הבסיס לכל עבודת השם שלנו בכל השנה, אלא גם עת רצון נפלאה של חסד ורחמים שמשפיעים עלינו ישועות, בכל העניינים. על ידי לימוד התורה בליל חג השבועות, או בכל זמן של דחק, המשול ללילה, אנו מושכים על עצמנו "חוט של חסד" (הגיגה יב ע"ב).

קבלת התורה, ובפרט כשיש בה גם קבלת עול תורה, כלומר החלטה ורצון להתחזק מעתה בלימוד התורה ובקיומה ביתר שאת – יכולה למושך עלינו מן השמיים חסדים ורחמים גדולים, כפי שאכן מצאנו בזמן מתן תורה שהחולים התרפאו, ואלמלא חטאו בני ישראל בעגל, גם לא היתה שולטת בהם שום אומה, ואפילו מלאך המוות לא היה שולט בהם (עי' ה ע"א).

חבל להפסיד!

אבל שמעו נא, דווקא בשביל אנשים כאלה חג השבועות חיוני ביותר. איננו מתכוונים להטיף ללימוד תורה גם בזמן קושי ולחץ, שאגב הוא דבר עצום, החג הקדוש הזה יכול להפוך לנקודת מפנה, שבה ניתן לצאת מצרה לרווחה אמיתית.

שכן 'חסד' ורחמים' קשורים לידעת'; ככל שדעתו של אדם גדולה יותר, כך ינהג יותר בחסד וברחמים. זאת ועוד, הדעת היא זו שמקרבת את האדם לבורא העולם הטוב והמטיב לכל. לפיכך, בעתיד יהיה שלום מופלא בעולם – "וגר זאב עם כבש... כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (ישעיה יא). וכן להיפך, חסרון בדעת מביא לכעס ולמחלוקת, ככתוב: "כעס בחיק כסילים ינוח" (קהלת ז).

כך נבין גם את דברי חז"ל שבשעת מתן תורה נגלה הקב"ה לישראל "בזמן מלא רחמים" (מכילתא, פרשת יתרו). שכן בשעת מתן תורה הם זכו לדעת מושלמת – שזו משמעותו של "זמן" בהגדרת חז"ל (בבבא מציעא דף ע"ב) – "זה קנה חכמה" וכפי שנאמר על מתן תורה: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים" (דברים).

כך זכו בני ישראל לחסד ולרחמים גדולים משמיים בחג

"לפי הגדלת הדעת, כן נתרבה השלום. כי שלום תלוי בדעת, כמו שכתוב: 'וגר זאב עם כבש... כי מלאה הארץ דעה' – שיהיה שלום נפלא בעולם, וכל מה שמתרבה הדעת, מתרבה הרחמנות והשלום. 'וזה בחינת שבועות, כי שבועות הוא בחינת שכל גדול וגובה מאד, שהוא חסד עליון ורחמים גדולים. כי גודל הרחמים תלוי בגודל הדעת כנ"ל." (ליקוטי מוהר"ן ח"א, נו)

חג השבועות – אחד השיאים בשנה, אם לא השיא שבה. לא לחינם אנחנו מנציחים כל שנה את ספירת הימים והשבועות לקראת מתן תורתנו, שכן בתורה מתמצים כל חיינו הרוחניים והקשר שלנו עם בורא העולם, כפי שהגדירה המשנה בתענית (כו ע"ב): "ביום חתונתו – זה מתן תורה".

יהיה אולי מי שימושך בכתף: 'קבלת התורה בוודאי דבר נפלא הוא, אבל מה שדחוף לי כרגע הוא, להשתחרר מנטל החובות או מבעיות של גידול ילדים/ רפואה/ שלום בית. כשהראש תפוס בדאגות ובטרדות כאלה, קשה מאד לחשוב על התעלות בתורה ובעבודת השם, כי אין זמן ואין כוח'...

רבי ישראל ה'מת'

פקח את עיניו והתבונן סביבו. נס נעשה לו ביכות סבו הקדוש, וחיינו ניתנו לו במתנה.

היא לקחה אותו על זרועותיה ושבה נרגשת לביתה.

לאחר מכן בא אליה סבה הבעש"ט בחלום ואמר לה: "לולא באת אליי בצעקות, הייתי נותן לבנך נשמה משובחת, אולם מאחר שבאת אלי בקול רעש גדול, לא השגחתי היטב ונתתי לו נשמה של מת" – – –

מאז היו פניו של הילד כשל מת, ולפיכך קראו לו הכל 'רבי ישראל מת'.

תלמידי הבעש"ט והמגיד ממוזריטש שנהגו להתאסף שם לפרקים, לשוחח בעבודת ה' ולספר סיפורי צדיקים.

באחיו הבכור של רבינו, רבי ישראל, דבק מנעוריו הכינוי 'רבי ישראל מת' – על שום פניו שהזכירו מראה פני אדם מת. סיפור נפלא קשור בכינוי הזה, וכך היה מעשה:

תינוק רך בשנים היה כאשר נפל למושכב. מצבו הבריאותי התדרדר עד שנראה היה כי בעוד זמן קצר תפרח נשמתו – – – ראתה אמו מרת פייגא שעומדת היא לאבד את בנה מחמדה, נטלה אותו על זרועותיה ורצה כל עוד רוחה בה אל ציון סבה הבעש"ט הקדוש.

בבואה אל הציון פתחה בזעקות שבר ובבכיות נוראות. לאחר מכן הניחה את הילד הרך על המצבה ושבה בגפה לביתה. אמונה עצומה פיעמה בה בכוחו של סבה הבעש"ט הקדוש.

כעבור שעה קלה חזרה אל הציון כדי לראות מה עלה בגורל בנה, וכבר מרחוק שמעה את יבבותיו. מה רבתה שמחתה כשגילתה כי התאוּשש מחוליו,

ביתו של אור שבעת הימים הבעל-שם-טוב הקדוש, עבר לאחור הסתלקותו לבתו היחידה, הצדקת אדל ובעלה רבי יחיאל שהיה נקרא בפי כל 'דער דייטשלי' (= הגרמני) על שום לבושו האירופאי.

זכו בתו וחתנו של הבעל שם טוב לשני בנים ובת צדיקים גדולים, הלא הם רבי ברוך ממוזיבו, רבי משה חיים אפרים מסדילקוב מחבר הספר 'דגל מחנה אפרים', ואחותם הצדקת מרת פייגא שכונתה בפי שני אחיה 'פייגא'לה הנביאה', שכן רוח הקודש היתה מפעמת בקרבה.

מרת פייגא נישאה לרבי שמחה, בנו של רבי נחמן מהורדנקה. נאמן ביתו של הבעל-שם-טוב. הם זכו לשלושה בנים ובת אחת. בנם הבכור נקרא ישראל, על שם סבו הגדול הבעל שם טוב הקדוש, הבן השני נקרא יחיאל צבי, על שם אבי אמו רבי יחיאל, והבן השלישי, הלא הוא רבינו הקדוש, שנקרא על שם אבי אביו רבי נחמן מהורדנקה. הבת נקראה פערל.

בעת נישואי רבי שמחה ופייגא העניקה להם אדל את הבית המיוחס, ביתו של הבעל-שם-טוב, בתור נדוניה. בבית קדוש זה נולדו ילדיהם ושם גדלו, כאשר הם סופגים קדושה וטהרה במחיצת הצדיקים,

תפילה אישית עולה השמימה בדרך לא מוכרת למקטרגים.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב צו)

דמי שדכנות' שאין כדוגמתם

עליון, בדומה לאחיה הצדיק.

משנקפו הימים ולא השיגה דבר, הועידה את פניה אל העיר מזיבויז. נכנסה אל הקודש פנימה ושטחה את בקשתה לפני הבעל שם טוב הקדוש, שימצא לה הוא בעצמו זיווג הגון מקרב תלמידיו הקדושים.

שלח הבעל שם טוב לקרוא לתלמידו רבי נחמן מהורדנקה ושאלו אם מוכן הוא להנשא לצדקנית זו שכל רצונה בזה העולם הוא רק תורה ועבודת השם.

"מסכים אני לשידוך זה", השיב רבי נחמן, "בתנאי שלא אצטרך לעסוק בנכסיה ובסחורותיה, נפשי חשקה אכן רק בתורה ועבודת הבורא".

הסכימה הצדקנית לתנאי, ומתוך שמחה גדולה נחגגה שמחת האירוסין בבית הבעל שם טוב. התלמידים איחלו לזוג הקדוש דורות ישרים ומבורכים, וגם הבעל שם טוב האציל את ברכתו על החתן והכלה שיוזכו לראות בנים ובני בנים גדולים וצדיקים.

פנה רבי נחמן למורו ורבו הבעל שם טוב ושאלו ספק ברצינות ספק בבדיחותא: "מה מבקש מר כדמי שדכנותו?" ענה לו הבעל שם טוב: "כאשר אצלך יוולד בן, ואצלי תיוולד בת, נשתדך" -- --

ובחדר השני יושבת הצדקנית אדל, בת הבעל שם טוב, הדברים מגיעים לאוזניה, והיא שומרת אותם לעת מועד...

שנים רבות עברו מאז, הבעל שם טוב נסתלק כבר לבית עולמו, ורבי שמחה, בנו של רבי נחמן מהורדנקה, נשא לאשה את מרת פייגא בתה של אדל בת הבעל שם טוב.

ויהי לתקופת השנה, בן קדוש ונורא נולד לרבי שמחה ומרת פייגא, הלא הוא רבינו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב.

בן קדוש ונורא זה היה "דמי השדכנות" שנתן רבי נחמן מהורדנקה לבעל שם טוב הקדוש!

הביא לו הבעל שם טוב מקמיעותיו, פתחם לנגד עיניו והראה לו כי אין מדובר בהשבעות, אלא ארבע מילים בלבד נכתבו עליהם: "ישראל בן שרה בעש"ט" -- --

הסיר רבי יצחק את קפידתו, והקמיעות חזרו לפעול.

תלמידי הבעל שם טוב נוכחו לראות כי רבי יצחק אינו אדם מן השורה, והבינו כי אם בכוחו להפוך את רצון צדיק יסוד עולם הבעל שם טוב הקדוש, הרי בוודאי הינו צדיק גדול.

אף הבעל שם טוב נענה לעומתם: "וכי מה אוכל לעשות שרבי יצחק מדרוהוביטש הוא כעת צדיק הדור, וכל העולמות העליונים מתנהגים על פיו?! אף אם כמה מהנהגותיו אינן מוצאות חן בעיני, נאלץ אני לשתוק. גם אם הוא משמיע פירוש בספר הקדוש 'עץ חיים' וידע אני פירוש טוב ממנו -- נאלץ אני לשתוק".

אחותו של רבי יצחק היתה צדקת אף היא, את חינוכה קיבלה בבית הוריה, הלא המה רבי יוסף ספורבידלובר (= איש אמת) וזוגתו מרת רבקה שכונתה "יענטע הנביאה".

כאשר הגיעה לפרקה נישאה לאחד מגדולי הדור שזכה לשני שולחנות, תורה ועשירות, אך למרבה הצער לא האריך בעלה ימים ונפטר בצעירותו ללא זרע של קיימא.

האשה שכל נכסי בעלה נפלו לידיה, החלה לתור אחר שידוך הגון. עושר וכבוד לא דיברו אל לבה, שכן אלה היו לה בשפע. תקוותה היתה להנשא לחסיד מובהק, קדוש

השמחה בבית הבעל שם טוב גאתה למאד. נאמן ביתו רבי נחמן מהורדנקה בא בברית האירוסין עם אחותו של הצדיק רבי יצחק מדרוהוביטש.

הכל ידעו שמדובר כאן בשידוך מן השמים, שכן השדכן שהציע את השידוך והביאו לידי גמר היה לא אחר מאשר הבעל שם טוב הקדוש.

רבי יצחק זכה להתקרב לבעל שם טוב, יחד עם בנו רבי יחיאל מיכל 'המגיד מזלוטשוב'. היה זה כאשר גונבה לאוזניו שמועה כי בעיר מזיבויז שוכן 'בעל שם' הפועל 'ישועות באמצעות קמיעות'...

רבי יצחק חשד כי הבעל שם טוב משתמש בהשבעות שמוות קדושים, התבטא על כך בחריפות תוך ציטוט דברי חכמינו (אבות א, א, ג): "ראשתמש בתנא חלף" (= המשתמש בכתב המלך - חולף מהעולם) והקמיעות הפסיקו להועיל...

הבעל שם טוב חקר ודרש מהי הסיבה שקמיעותיו פסקו להועיל, עד שמצא כי פיו של רבי יצחק בדבר. עשה הבעל שם טוב מה שעשה, וגרם לרבי יצחק שיקלע למזיבויז לקראת שבת קודש. לסעודות השבת התארח בבית הבעל שם טוב, ובצאת השבת הוזמן למלוה מלכה.

בעת הסעודה פנה אליו הבעל שם טוב ושאלו על מה ולמה נטל את כוחם של הקמיעות שנועדו להוציא אנשים ממצוקתם. השיבו רבי יצחק כי לדעתו אסור להשתמש בהשבעות שמוות הקדושים בשום אופן שהוא.

השבוע לפני...

השבוע לפני 178 שנה

■ "שבועות הגדול" אצל מוהרנ"ת

בדברי ימיו הסוערים של מוהרנ"ת נודע חג השבועות של שנת תקצ"ג כ"שבועות הגדול", שכן בחג זה הסתופף בצל מוהרנ"ת ציבור גדול של חסידים, אנשי מעשה יראים ושלמים, ובעיקר היתה משמעות לכך שחזן מהחסידים שהתגוררו בעיר ברסלב עצמה - כשמונים איש הגיעו מחוצה לה.

בימים הטרופים ההם, כאשר ההתנגדות לברסלב כילתה כל חלקה טובה, היה בכך חיווך רב לציבור החסידים, וידוע שכאשר שמע אחד מראשי החולקים על מוהרנ"ת כי קהל גדול כל כך היה אצלו בחג השבועות, ביטא את עצרו בפני אנשיו הקרובים. אחד מהם ניסה לנחמו באמרו: "הרי אצלכם היו חמש מאות אורחים!" השיב הלה בכאב: "אומנם אצלי היו חמש מאות איש, אבל אלה הם פונדקאים, ואילו בברסלב היו חסידים ואנשי מעשה!"

"שבועות הגדול" החל ביום שלפני ערב החג, כאשר קהל החסידים נאסף לתפילת ערבית של הספירה האחרונה שמשמעות מיוחדת לה בברסלב. קול זעקוניהם ושוועותיהם בעת ספירת העומר נשמעו למרחקים.

מוהרנ"ת (ליקו"ר ח"ו) בעצמו מסביר את "גודל הצעקה מעומק הלב שנוהגין בני ישראל הכשרים לצעוק בשעת הספירה -- כי הוא בחינת צעקת הלב מנגעמקים, כדי שנוכה להמשוך 'נצות עמוקות' כדי שנוכה לטהר על ידם מוהמתנו ומטומאתנו, כדי שנוכה לקבל התורה בשביעות".

באותו שבועות התארח בברסלב ראשון תלמידי רבינו ומשמשו, רבי שמעון ב"ר בער, שהתגורר אז בצפת והגיע לאוקראינה ככדי למצוא שידוך לבנו. כאשר שמע את דיבורי מוהרנ"ת כליל יום טוב הראשון וגם ביום שני של גלויות שחל או בשבת, התפעל מאד, ובהתרגשות פנה לרבי יצחק חתן המגיד מטירוהוביטש: "תמיד חשבתי שרבי נתן הוא תלמידו של רבנו -- כעת אני רואה שהוא הרבי בעצמו!"

גם חסידים נוספים היו שותפים להרגש זה, ופתאום הבחין מוהרנ"ת כיצד הם מתלחשים בינם לבין עצמם: "הרי הוא בעצמו הרבי!" מוהרנ"ת לא עבר על כך בשתיקה, ומעומק לבו זעק בפניהם: "אני יודע שאיני הרבי! אני יודע שאיני הרבי!"

ובכך לא אמר די. בסעודה שלישית שנערכה ביום טוב השני, הביע צער על הדברים שנאמרו, ומשהגיע למילות הזמיר: "הני כלבי דהציפין" החל לזעוק: "כלב, החוצה!" בהתכוונתו לגרש את הרהורי הגאות שלא יכנסו בו.

עם צאת החג, והחסידים החלו להתפורר כל אחד לביתו ולסביבתו, אמר מוהרנ"ת לתלמידיו: "נו, אחרי שקיבלנו את התורה צריכים להזהר שלא לעשות עגל, כמו שהיה במתן-תורה" כלומר, למרות קבלת תורה יפה שכזו, יש להזהר במשנה אזהרות שהוציא לא יתגבר. (שיש"ק תש"ח, תרס"ז, תשכ"ז; ימי התלאות עמ' קלח)

לחידודא

חידה מס' 100

חידון השבוע לצעירים

כמה תאריכים קבועים היו בשנה בהם השמיע רבינו 'תורה'?

הפתרון לחידה מספר 99

הייתכן שאדם חי 80 שנה - והוא מת ב'קיצור ימים'?

כן, אם לא הטיב את מעשיו

(חיי מוהר"ן תקעו)

זכה בהגרלה לחידה מס' 98

נחמן כהן, טבריה.

בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. לאחרי בחינת תשובה, תקשו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגולה על זכות קניה בסך 50 ש"ח

שאלה:

האם טבילה במקוה בכל יום היא חובה?

תשובת הרב אליעזר חיים אסטרייכר:

הדבר תלוי בנסיבות. מבחינת 'טבילת עזרא' הלא נפסק בשולחן ערוך אורח חיים סימן פח שבתהילה "אסרו בין בדברי תורה ובין בקריאת שמע ותפלה עד שיטבול... ואחר כך ביטלו אותה תקנה והעמידו הדבר על הדין... מותר בדברי תורה ובקריאת שמע ובתפלה בלא טבילה... וכן פשט המנהג".

אבל ב'משנה ברורה' שם מובא בשם ה'אליה רבה' שאף על פי שבוטלה טבילת עזרא "יש אנשי מעשה שנוהגין בתקנה זו, וטובלין את עצמון".

כך שמעיקר הדין אין חיוב לטבול, אבל מצד ההידור יש ענין לטבול. בפרט לאור דברי רבינו הקדוש שמקווה הוא תיקון גדול לפגם הידוע, כגון מאמרו ב'שיחות הר"ן' קמא ובשיחות שאחרי סיפורי מעשיות – שהדבר הראשון לפגם זה הוא מקווה שמבטל את הקליפות.

מאידך נפוץ המנהג בקרב חסידים לטבול בכל יום, ובדואי אין זו חובה, אך בהיבט של קדושה, כאשר אדם שואף להתקדש לעבודתו יתברך – אין דבר גדול מטיבילה במקווה, וכפי שידועה האימרה החסידית, כי טבילת מקווה איננה מצווה, אך אל מה שטיבילת מקווה מביאה, שום מצווה אינה מביאה. כן נודעה אימרתו של הבעש"ט שאמר, שלכל דרגותיו זכה עקב ריבוי טבילות.

בספר 'אוצר היראה' של הגה"ח מטשערין אות מקווה יש דברים נלהבים מאוד על גודל הסגולות התלויות בטיבילה במקווה. בין השאר מובא שם, שהדבר מביא לביטול 'כעס' שגימטריה שלו עם הכולל עולה במספר 'מקוה'. כן מובא ליקוט גדול בענין מקווה בספר 'מנורת זהב' פרשת מצורע. ראה שם ותרווה צמאונך ותשוקתך לענין נשגב זה של טבילת מקווה בכל יום.

מאז ומקדם היו גדולי חסידי ברסלב הולכים למרחקים כדי ליכות לטיבילת מקווה. וידוע הסיפור שנדפס בתחילת הספר 'ליקוטי הלכות' חלק ראשון שכאשר שמע מוהרנ"ת שהמקווה בעיר ברסלב מט לנפול בשבת, כבר היה מוכן ללכת לשבור את הקרה שעל הנהר בוג, כדי לטבול בו כמנהגו.

הדבר חשוב שבעתיים לקראת סיום ימי הספירה, שכל מהותם לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, אשר בודאי יש בכך חלק נכבד לטיבילה במקווה המטהרת מכל הטומאות, כמו שנאמר במשנה (סוף מסכת יומא): "מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקב"ה מטהר את ישראל".

"כה תִּכְרְבוּ" (ויקרא ו, כג) – "בלשון הקודש" (סוטה לה ע"א) לדיבור יש כוח עצום. כשזוכה אדם לקדש את דיבורו בתורה ובתפילה, ולשמרו מדיבורים אסורים – הריהו מביא על עצמו שפע ברכה.

שכן על ידי קדושת הדיבור ממשכינים את הקדושה משבת לכל ימי השבוע, כי קדושת שבת מתבטאת בקדושת הדיבור, כמו שאמרו חז"ל (שבת קיג ע"א): "שלא ידא דיבורך של שבת כדיבורך של חול".

בדיבור גם מתבטאת הקדושה של האדם יותר מאשר בכל פעולותיו, שהרי הדיבור הוא עיקר מהותו של האדם, ככתוב: "ויהי האדם לנפש חיה" ותרגם אונקלוס: "לרוח ממללא" (= לנפש מדברת, בראשית ב, ז).

לכן, כשממשיך אדם את הקדושה של שבת לכל ימי השבוע, נשפעות לו גם כן ברכות וישועות, שכן שבת היא "מקור הברכה" (מתוך "לכה דודי"), ככתוב: "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו" (בראשית ב, ג).

זה שנאמר: "כה תִּכְרְבוּ" ופירשו חז"ל: "בלשון הקודש". לאמור, שכאשר אדם מקדש את לשונו-דיבורו הוא מביא בכך על עצמו שפע ברכה.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב, ב)

"בְּכִתְּףָּ יֵשְׂאוּ" (שם ז, ט) "אין יֵשְׂאוּ אלא לשון שירה" (ערכין יא)

בניגונו של אדם ניכרת פנימיות הנפש שלו, כך שאפשר להרגיש אם זכה לקבל עליו עול תורה – שאז הניגונים שלו גורמים לשומעיהם כיסופים ושמוחה של קדושה – או שחלילה הוא נמשך אל תאוות העולם הזה, שאז גם השומע אותו נדבק בכך.

ענין זה מרומז בפסוק "בְּכִתְּףָּ יֵשְׂאוּ" – העוסק בלוויים נושאי הארון – שעל כך דרשו חז"ל כי הוא לשון שירה. שכן השירה והניגון תלויים בקבלת עול תורה – בנישיאת הארון שבו מונחים לוחות הברית.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב, לא)

חוויה עם נשמה
דרך צדיקים
סוכנות נסיעות לחו"ל

חוויה עם נשמה
החלה ההרשמה
למגוון קבוצות הקיץ
סיסות לכל יעד בעולם

ירושלים: ח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

אומן,
כפי שלא חווית מעולם!
שירותי לינה, ארוחות, והסעות
קונים רק ב'אי.אס.אל'!

ESL
אגודת תיירות ישראל
הפתרון לתעריף היהודי בעולם

02-999-72-72
רח' חפץ חיים 33 (ליד זכרון משה) ירושלים

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן
מוקד הישועות 1-800-255-522
להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן
לישועה וצלחה, לרווח ופרנסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים

המפיעים									
<p>בית שמש - צפת</p> <p>הר"ר אהוד יהודה שלומן ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת נישואי הבן שמואל אייזיק ה"ח</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר נתן גולשביסקי ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת תרמו והפיצו 1000 גליונות</p> <p>לע"נ אמם מרת עטל מרת בנימין יהושע ע"ה</p> <p>נלבע' ה' סיון תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר משה גולשביסקי ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת נישואי הבת שתי' משה קוסמן ה"ח</p> <p>משפחת קוסמן ה"ח</p> <p>תרמו והפיצו 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת נישואי הבת שתי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה להם לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>בני ברק</p> <p>הר"ר רוני פאלוך ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 1000 גליונות</p> <p>לכבוד והצלחת חתן הבר-מצוה בנו משה נ"י</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר אברהם זכאי ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לע"נ מרת אסתר ע"ה בת תבלחט"א גאולה נלבע' ב' סיון ת.נ.צ.ב.ה.</p> <p>ירושלים</p> <p>הר"ר חגי צור ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסים הבת שתי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר יצחק מירב ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הבר-מצוה לבנו נתנן נ"י</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר נתן בן משה שפיירא ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר אברהם דהן ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר משה טעמן שפיירא ה"ח</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הבר-מצוה לבנו אליה יהודה נתנן נ"י</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה להם לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ברוקלינסבורג</p> <p>לע"נ האדמו"ר מלעלוב הרה"ח רבי שמעון נתן נטע ב"ד אברהם שלמה בידרמן זצוק"ל</p> <p>נלבע' כ"ז אייר תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p> <p>תרם והפיץ 2000 גליונות</p> <p>ע"י תלמידיו שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדה להם להתברך בכל מיני דמיטב</p>

אירופנים EuroPnim
שירותי פנים באירופה ground logistics in europe

אירופנים 02-800-80-80

השכרת רכב AVIS עם GPS
למאות קברי צדיקים באוקראינה!
כל המסלולים לקברי הצדיקים באוקראינה, בתי כנסת, בתי מלון, מסעדות יהודיות, מקומות היסטוריים, תחנות דלק, ועוד. מעודכנים בתוך הג'י פי עס! נוסעים באופן נצמאי, בנוחות ובמחיר אטרקטיבי!

דרגל ההשקעה ה-GPS חנים לשבועיים הקרובים • החל מ-\$39 ליום ללא חיוב שבתות וחגים

1038
כאשון האלודי
לאיזו-פנים